

Цв. Угожда ми расхождение то; но по много ми угождатъ Исторіи те, Учителю, просты ны за сега; заклевамъ ся на совѣсть та, незнаяхъ че е погрѣшеніе, да ся яде съ бразота.

Уч. Не мало зогрѣшеніе е и да ся клеишъ на совѣсть та; другъ путь не го струвай. Не ща сега да си кажите урока, защо ми е страхъ да не ви ся повреди здравіе-те отъ учение то.

нищо; но ви не ся врекохте една разсладителна басня. Еда ли може слышаніе-то да ны повреди?

Уч. Глядамъ, чада моя, че треба да ви возблагодаря. Кога вы сте добри дѣца, азъ не мога да ви ся отрека нищо. Да отидимъ убо да сѣднимъ въ градина та, и тамъ ще ви повѣстя (прикажа) басня та, коя-то ви самъ ся обѣщаль.

